

Anh Đào Hồ Phách

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc. Ngoài cửa sổ, Dư Tiều và Đỗ Thượng đang đứng dưới đất nâng Lâm Kỳ Nhạc lên. Lâm Kỳ Nhạc nói với bọn họ hôm qua cô đã biết tên của Tưởng Kiều Tây có ý nghĩa gì rồi, là đến từ một câu thơ, có điều cô không nhớ câu thơ đó như thế nào: “Một câu thơ rất hay!” Cánh tay Lâm Kỳ Nhạc ngắn nhỏ, rướn hết sức mới có thể trầy trệt với tới cửa sổ phòng hiệu trưởng.

Đột nhiên cánh cửa sổ bị đẩy ra từ bên trong hơn phân nửa, ngoại trừ Lâm Kỳ Nhạc, mấy người bên dưới không có ai phát hiện ra điều khác thường này.

Đỗ Thượng vẫn còn đang lầu bầu: “Rất hay? Cho dù có nghe hay hơn nữa, cũng giống như tên của chúng ta, là nhạt bừa.”

Tưởng Kiều Tây đẩy cửa sổ phòng hiệu trưởng ra. Cậu đứng trên cao cúi đầu nhìn xuống, đập vào mắt là đôi mắt vừa mới khóc còn ửng đỏ của Lâm Kỳ Nhạc, tiếp tục lướt xuống dưới, nhìn thấy đầy đủ ba người Dư Tiều, Đỗ Thượng và Thái Phương Nguyên.

Thái Phương Nguyên chớp lia mắt, tựa hồ không thể tin được, đưa tay dụi lấy dụi để. Đỗ Thượng đang đỡ một bên chân của Lâm Kỳ Nhạc, miệng vừa mới ‘nói xấu’ Tưởng Kiều Tây đột nhiên nhìn thấy Tưởng Kiều Tây bất thần hiện thân ra ngay trên đầu chẳng khác nào ma quỷ, hẩn hoảng vĩa vô thức bước giật lùi ra sau: “Tớ, tớ không...”

Hẩn không được phép di chuyển, Lâm Kỳ Nhạc đứng cao như vậy mà chỉ giẫm trên tay của hắn và Dư Tiều, vốn đã tròn trành không vững.

Thân thể Lâm Kỳ Nhạc lung lay ngã xuống: “A a!!!” Đôi mắt cô trợn tròn.

Cô tưởng mình sẽ rơi đánh ‘bịch’, từ tầng hai rớt xuống đất, mẻ đầu, gãy chân, toàn thân bẹp lép giống như bánh thịt đỏ giống như Ta Ta. Nhưng vừa loáng choáng sắp bật ngửa ra sau, đột nhiên có một lực rất mạnh từ bên trên túm lấy bàn tay đang cố bấu víu của

sổ của Lâm Kỳ Nhạc.

Lâm Kỳ Nhạc cảm thấy cánh tay đau buốt. Cô ngóc cổ lên, nhìn thấy Tưởng Kiều Tây đang chống tay trái lên bệ cửa sổ, chồm nửa người ra ngoài vươn tay phải túm chặt lấy cô. Tưởng Kiều Tây nhú mào, nhìn cô một cách chăm chú, tựa hồ không cách nào hiểu nổi —— Lâm Kỳ Nhạc vừa mới đánh nhau một trận với Tần Dĩ Vân, cô cào mặt Tần Dĩ Vân, Tần Dĩ Vân cũng cào cổ cô chảy cả máu. Hai bím tóc đuôi ngựa cái cao cái thấp. Dường cách nói của Thái Phương Nguyên, Lâm Kỳ Nhạc chính là đồ ngốc.

“Cậu ấy thậm chí còn không biết tự buộc tóc của mình!”

Thái Phương Nguyên đã từng tặc lưỡi nói với Tưởng Kiều Tây như vậy.

“Rồi cậu xem, lần nào cậu ấy và nữ sinh trong trường đánh nhau xong, hai cái bím tóc trên đầu cũng sẽ lệch nghiêng lệch ngã. Dư Tiều chải tóc cho cậu ấy còn thẳng thơm hơn là cậu ấy tự chải tóc cho mình! Cậu cảm thấy cậu ấy là con gái sao?”

Ông cụ hiệu trưởng vốn đang định quay lại phòng xem Tưởng Kiều Tây làm bài thế nào. Đều nói cái gì mà thiên tài toán học có một không hai của thành phố, ông cụ hiệu trưởng đã làm việc ở trường tiểu học Nhà máy điện Quần Sơn nhỏ nhỏ này cả đời, quả thật chưa từng gặp qua bao giờ. Ông đẩy cửa phòng, còn chưa kịp tiến vào đã nghe thấy tiếng láo nháo vang lên ngoài cửa sổ.

Cửa sổ ngoài hành lang bất thần bị đẩy mạnh ra, ông cụ hiệu trưởng không nhìn sang bên cạnh mà lia mắt chiếu thẳng xuống mấy tên đang đứng dưới lầu.

Thái Phương Nguyên và Đỗ Thượng còn đang đứng đực dưới chân tường. Dư Tiều vốn đang giơ cao cánh tay không biết làm gì, lúc này đột nhiên rút xuống giấu ra sau lưng.

“Lại là mấy đứa nhóc các em!” Ông cụ hiệu trưởng nộ khí xung thiên tính gầm lên nhưng lại nghĩ tới Tưởng Kiều Tây còn đang làm bài bên trong, ông nghiêng rằng nghiêng lợi hạ giọng: “Đứng lại đó cho tôi!”

Dư Tiều mắng thầm một tiếng trong miệng, co giò bỏ chạy chẳng

mấy chốc đã mất hút khỏi con đường nhỏ. Thái Phương Nguyên nhìn thấy ông cụ hiệu trưởng biến mất sau cửa sổ, ước chừng đã đi xuống lầu, hẳn cũng lật đặt khua chân đuổi theo.

Chỉ có Đỗ Thượng hốt trong bụng, mắt muốn mờ đi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán không biết phải làm thế nào. Hắn đứng cách chân tường mấy bước, vừa sợ thầy hiệu trưởng xuống tới tóm được, vừa cảm thấy không thể để Lâm Kỳ Nhạc lơ lửng trên cửa sổ run lẩy bẩy như vậy.

“Anh Đào!” Hắn sợ hãi, la to: “Cậu nhảy xuống đi!”

Lâm Kỳ Nhạc bị treo lơ lửng giữa không trung, hai hàng lông mày chụm lại, đá loạn xạ đôi giày vải dưới chân: “Các cậu... các cậu đừng chạy trước mà! Đợi tớ với!”

Đỉnh đầu cô ngấp nghé dưới cửa sổ, chân thì cách mặt đất một khoảng không nhỏ, rớt xuống nhẹ nhất cũng ngã dập mông.

Có thể giữ Lâm Kỳ Nhạc như hiện tại, Tưởng Kiều Tây cũng đã cố hết sức, không có cách nào kéo cô vào trong được.

Huống chi thầy hiệu trưởng cũng không có rời đi, ông cụ đang đứng ở bên ngoài gọi điện thoại, có lẽ là gọi cho thầy chủ nhiệm, có khả năng tiến vào bất cứ lúc nào.

Lâm Kỳ Nhạc ngóc đầu lên, đôi mắt tròn xoe mở to nhìn Tưởng Kiều Tây hết sức đáng thương. Tưởng Kiều Tây nhìn cô rồi đưa mắt quan sát con đường nhỏ bên dưới ước lượng khoảng cách.

Tưởng Kiều Tây dùng sức bám chặt tay trái vào thành cửa, cậu thoát cái giẫm lên tấm sườn bước lên bệ cửa sổ.

(*Tấm sườn có thiết kế như miếng nhựa cứng ốp vào tường hoặc để sát chân tường.)

Giống như lúc trước Lâm Kỳ Nhạc bất thành linh từ cửa sổ bay vào.

Lâm Kỳ Nhạc hoàn toàn không nhìn thấy được gì chỉ cảm thấy trước mặt đen kịt, cô đang rơi, nhưng chưa đầy một giây sau bỗng có một bàn tay đỡ dưới gáy cô, sau đó cô liền êm ái rơi xuống.

Khoảng cách từ cửa sổ tới bãi cỏ bên dưới kì thực rất ngắn, vừa rơi xuống đã lập tức tiếp đất, căn bản không có thời gian để trên lưng Lâm Kỳ Nhạc mọc ra đôi cánh bay lên.

Lúc nhắm mắt là một màu đen, mở mắt ra, trước mặt vẫn là một

màu đen. Lâm Kỳ Nhạc chớp mắt nhìn thật kỹ, màu đen kia không phải màu đen thông thường, mà là màu đen của chiếc áo khoác Tưởng Kiều Tây mặc trên người.

Đỗ Thượng đứng cách đó mấy bước, tròn mắt nhìn sững cậu bạn chuyển trường Tưởng Kiều Tây, nhìn đến ngây người, mặt đầy sửng sốt.

Lâm Kỳ Nhạc còn đang định nhanh chóng bò dậy, sau đó đỡ Tưởng Kiều Tây đang bị mình đè bên dưới lên. Kết quả Tưởng Kiều Tây đã chống tay xuống đất bật người dậy vùng chạy, tay vẫn còn túm chặt tay Lâm Kỳ Nhạc.

*

Tưởng Kiều Tây biết, đối với bất luận người nào mà nói, cậu đều không phải là độc nhất. Cho dù là đối với cha mẹ, thầy cô, bạn bè, hay đối với cô bạn nhỏ gốc gác ở thị trấn Quần Sơn.

Hóa ra, Dư Tiều vốn không phải bỏ rơi Lâm Kỳ Nhạc, hắc và Thái Phương Nguyên cố ý hét ầm lên rồi lượn tuốt ra sân thể dục nhằm dẫn dụ thầy chủ nhiệm và ông cụ hiệu trưởng đi ra đó.

Lâm Kỳ Nhạc vượt chướng ngại vật trót lọt an toàn, đứng phải thầy chủ nhiệm còn được khen ngợi một câu: "Hôm nay, Lâm Anh Đào rất tiến bộ! Không có thông đồng với Dư Tiều, Thái Phương Nguyên làm bậy." Cô vào phòng y tế của trường xin bông tẩm cồn nhưng không biết phải dùng thế nào. Đối diện với vết trầy nhỏ trên gáy Tưởng Kiều Tây, cô quả thực vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Tưởng Kiều Tây vốn cảm thấy chuyện chẳng có gì to tát, cũng không đau đớn gì, để cho cô lau vết thương, trái lại đau gấp chục lần.

"Cậu đừng... đừng lau nữa." Tưởng Kiều Tây thương lượng.

Đỗ Thượng ngồi gần đó, vẫn còn chưa hết sốc. Hắc đưa tay quệt mồ hôi trán, mở cặp lấy từ bên trong ra một cái băng cá nhân, chính là thứ chiếm hầu hết diện tích trong cặp của hắc. Đỗ Thượng bước tới bên cạnh Tưởng Kiều Tây: "Lần trước tở té từ trên cây cao bằng lâu ba xuống! Không bị gì hết!" Vừa nói hắc vừa lật đặt xé miếng băng dán ra đưa cho Tưởng Kiều Tây, hào phóng nói: "Cho cậu nè, cầm đi, mau dán lên đi!"

Lâm Kỳ Nhạc mặt mày ủ rũ, hai cái bím đuôi ngựa cũng xộc xệch. Sau khi hết giờ thể dục, cô lủi thủi đi về lớp ngồi bất động ở chỗ của mình, vẫn là dáng vẻ đầy tự trách.

Dư Tiều và Thái Phương Nguyên sau khi bị mắng xong lò dò trở lại, vừa đun đầu vô lớp nhìn thấy cô ngồi tiu nghỉu như con thỏ sút tai, hỏi cô xảy ra chuyện gì. Lâm Kỳ Nhạc giương mắt nhìn hai người bọn họ, lắc đầu, im thin thít.

Dư Tiều cảm thấy chuyện này mới mẻ rồi đây, Lâm Kỳ Nhạc mà cũng có lúc giữ yên được chuyện gì đó trong bụng.

Thầy hiệu trưởng đi tới cửa lớp 4/1, bước vào trong lia mắt một vòng, nhỏ nhẹ hỏi: “Tưởng Kiều Tây, sao đang làm bài kiểm tra em lại đi về lớp?”

“Dạ, em làm xong rồi ạ.” Tưởng Kiều Tây lễ phép trả lời, cậu đặt quyển sách trong tay xuống, đứng dậy.

Mắt thấy Tưởng Kiều Tây nổi gót theo sau thầy hiệu trưởng đi thẳng một đường hướng về phía văn phòng, Thái Phương Nguyên cũng lén lút chuồn theo, hẩn nấp mình ngồi chồm hổm trong hốc cầu thang.

Hẩn sợ bị phát hiện nhưng lại không kìm được cứ liên tục ló đầu ra thăm dò. Phòng hiệu trưởng nằm ở cuối hành lang, cánh cửa đó không dễ vào chút nào.

Lâm Kỳ Nhạc cũng thất thểu ra khỏi phòng học, cô ngồi xồm xuống bên cạnh Thái Phương Nguyên, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu vùi sâu vào trong gối.

Phản ứng này của cô khiến cho Dư Tiều càng hoang mang tợn. Dư Tiều hỏi Đỗ Thượng: “Cậu ấy lại làm sao thế?”

Cửa phòng hiệu trưởng bật mở.

Thái Phương Nguyên nhìn thấy Tưởng Kiều Tây từ bên trong đi ra. Một quyển sách, mặt ngoài được bọc kín bằng lịch treo tường, được Tưởng Kiều Tây thần không biết quỷ không hay kẹp vào giữa bài kiểm tra của mình mang ra. Nhìn nét mặt Tưởng Kiều Tây, cậu cũng không rõ đó là thứ gì, lấy trộm như vậy cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Thái Phương Nguyên và mấy nam sinh trong lớp kích động đến

mức mặt mũi đỏ gay, xúm xít bu quanh Tưởng Kiều Tây. Lâm Kỳ Nhạc cũng đứng lên. Cô không biết Thái Phương Nguyên nói chuyện này với Tưởng Kiều Tây khi nào, cũng không biết Tưởng Kiều Tây đã đồng ý ra sao, không biết Tưởng Kiều Tây làm thế nào tìm thấy quyển sách dễ dàng như vậy, còn thoát khỏi tay thầy hiệu trưởng.

*

Để báo đáp, Thái Phương Nguyên đưa tập sách ảnh bảo bối có tên 'Trái tim thiên sứ' mà hẳn yêu quý cho Tưởng Kiều Tây mượn xem. Hẳn nói, ngay cả trẻ em ở Tỉnh Thành cũng không có mấy người có: "Tớ mua từ tận bên Đài Loan! Bản gốc chính hăng!"

Tưởng Kiều Tây nghe xong, ngẫm nghĩ một lúc, cầm tập sách cất vào chiếc cặp da hình vuông kia của mình, đồng thời cất luôn tờ báo thể thao số mới nhất mà Dư Tiều đã đưa vào.

Từ khi đồng hành cùng Tưởng Kiều Tây đến giờ, đây là lần đầu tiên chiếc cặp này đựng sách báo tạp chí, ngay cả bản thân Tưởng Kiều Tây cũng không mấy thích ứng.

Giờ tan học buổi trưa, Tưởng Kiều Tây cùng bốn người nhóm Dư Tiều đi bộ về. Lâm Kỳ Nhạc kiểng chân đứng mua kem ở tiệm tạm hóa trước cổng trường. Cô ngoái đầu hỏi: "Tưởng Kiều Tây, cậu có muốn ăn kem không?"

Tưởng Kiều Tây còn chưa biết là cô hỏi mình, Thái Phương Nguyên ở bên cạnh đã vọt miệng trả lời: "Ăn!"

Lâm Kỳ Nhạc quay ngoắt đầu lại, hai cái bím tóc đuôi ngựa xộc xệch hất tung trên vai.

"Này, tớ nói là ăn mà, cậu không nghe thấy hả?" Thái Phương Nguyên buồn bực hỏi.

Lâm Kỳ Nhạc đi bên cạnh bọn họ, hớn hờ ăn kem sữa trên tay. Đôi môi giống như quả anh đào của Lâm Kỳ Nhạc cũng dính sữa, cô liếm miệng, vừa ngọt vừa ngon. Cô nói với Thái Phương Nguyên: "Cậu muốn ăn sao không tự mình mua đi!"

Thái Phương Nguyên đi bên cạnh Tưởng Kiều Tây, liếc cô, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc về tới cổng lớn của khu nhà tập thể công trường Quần Sơn, từ

phía đối diện có một người cưỡi xe đạp phóng xoẹt qua bên cạnh Tưởng Kiều Tây, tốc độ như bay, suýt chút nữa đã đâm sầm vào Lâm Kỳ Nhạc đi phía sau.

Lâm Kỳ Nhạc kịp thời lách người sang một bên, nhưng cây kem mới ăn được một nửa rơi đánh 'bộp' xuống đất. Lâm Kỳ Nhạc nhất thời không nhìn được, hét tướng: "Cậu không nhìn đường hả!"

Tưởng Kiều Tây nghe thấy ồn ào liền quay đầu lại, đúng lúc người chạy xe đạp kia lượn xong một vòng đang đảo từ cổng lớn trở lại. Đó là một người có gương mặt gầy tốp, xương gò má nhô cao, mũi to bè. Đặc biệt khi phá lên cười mang đến cho người ta cảm giác chỗ này đá chỗ kia, chỗ nào cũng là góc cạnh, hết sức ngổn ngang.

Trong đầu Tưởng Kiều Tây nảy bật ra câu hình dung, 'Xấu gấp mấy lần Lưu Đức Hoa.'

Thái Phương Nguyên vốn đang phăm phăm đi thẳng tắp, thấy người này cua đầu xe quay lại liền lách sang bên kia Tưởng Kiều Tây, trốn đằng sau Dư Tiều.

Dư Tiều nhướng mắt nhìn Vệ Dung trên xe đạp.

Vệ Dung đảo tới đảo lui, dòm thẳng nhóc mập nhát gan kia, rồi nghiêng đầu nhìn Lâm Kỳ Nhạc đang ngó lơ không thèm đếm xỉa gì tới hần, Vệ Dung còn nhìn thoáng qua Tưởng Kiều Tây, đại khái phát hiện người này hoàn toàn xa lạ. Hần nhấn bàn đạp phóng đi. Lâm Kỳ Nhạc đeo cặp chạy về nhà. Việc đầu tiên là ngồi trước gương để mẹ tết lại hai bím tóc. Mẹ Lâm tan ca, vừa nhìn thấy đầu tóc của con gái liền hỏi: "Hôm nay lại đánh nhau với ai nào?"

Lâm Kỳ Nhạc lấy sợi dây hồ phách bị đứt trong chiếc túi nhỏ trên váy ra đặt lên đùi mình, ghép hai chỗ đứt lại với nhau. Cô đáp lại câu hỏi của mẹ bằng giọng nũng nịu: "Dây hồ phách của con bị đứt rồi..."

Thời điểm ăn cơm trưa, Lâm Kỳ Nhạc lúc lắc hai bím tóc đuôi ngựa xinh xắn mới được tết, hỏi ba: "Sao Tưởng Kiều Tây không sang ăn cơm ạ?"

Ba Lâm nhai miếng bánh bao tào trong miệng: "Người ta cũng có hôm không thể sang chứ. Hôm nay cậu nhóc đi cùng với ba mình

vào thành phố ăn.”

Lúc ngủ trưa, Lâm Kỳ Nhạc nằm trên chiếc giường nhỏ của mình.

Cô đặt hai tay lên gối, nhắm mắt lại, cố ngủ.

Nhưng trăn trở, không sao ngủ được.

Lần đầu tiên xuất hiện, Tưởng Kiều Tây tựa hồ không muốn nói chuyện với Lâm Kỳ Nhạc dù chỉ một câu. Màu da cậu trắng như vậy, trắng đến mức tinh khiết, giống như nhân vật trong truyện tranh, là màu trắng hiện ra dưới ngòi bút, không có thật. Bất luận Lâm Kỳ Nhạc có tưởng tượng thế nào đi nữa cũng không thể tưởng tượng được làn da như vậy sẽ chà xát trên mặt đất, chảy máu giống bọn họ.

Truyện tranh bị xé rách, nhân vật bên trong sẽ chảy máu sao?

Thời điểm Lâm Kỳ Nhạc chủ động nắm tay Tưởng Kiều Tây, tay của Tưởng Kiều Tây thu lại thành nắm, rất lâu cũng không chịu mở ra. Nhưng khi Tưởng Kiều Tây vươn tay bắt lấy tay Lâm Kỳ Nhạc, tay cậu lại mở ra, túm chặt tay cô, chặt đến mức tay cô đau ê ẩm.

Lâm Kỳ Nhạc ngồi dậy trên chiếc giường nhỏ.

Trong phòng ngủ tắt đèn. Ba mẹ đang ngủ trưa trên chiếc giường đôi phía bên kia tủ lớn.

Không ai biết Lâm Kỳ Nhạc đang nghĩ gì.

Lâm Kỳ Nhạc vén chiếc rèm cửa sổ bên giường lên, cô nhú mắt nhìn ra ngoài, ánh nắng nhuộm đầy sân.

Bên ngoài, mẹ Lâm cũng đã lục đục thức dậy. Lâm Kỳ Nhạc thắt khăn quàng đỏ lên cổ, để mẹ chải tóc lại thẳng thơm lần nữa. Cô đeo chiếc cặp nhỏ của mình lên vai, bước dọc theo từng dãy nhà tập thể của công trường Quần Sơn, cứ đi như vậy, không mục đích, đi về phía trước.

Hai giờ chiều mới bắt đầu vào học. Lúc này mới một giờ, mặt trời ở đỉnh điểm, tất cả mọi người đều trốn trong nhà, ngoại trừ Lâm Kỳ Nhạc, không có ai muốn phơi mình dưới cái nắng chói chang như thiêu như đốt. Bốn bề vắng lặng, đứng ở ngã tư dõi mắt nhìn đông tây nam bắc, cả con đường chỉ có một mình Lâm Kỳ Nhạc.

Đây là ‘vương quốc’ thuộc về cô.

Lâm Kỳ Nhạc men theo chân tường, một mình đi dạo quanh công

trường Quần Sơn, giống như quốc vương đi tuần tra thành trì của mình. Cô đi qua những hàng cột với các thanh bắc ngang phơi đầy quần áo bảo hộ lao động và áo ba lỗ của đàn ông, đi qua thư viện công trường có treo bảng 'Mới nhập về ba bộ 'Lỗ Tấn toàn tập', hoan nghênh công nhân viên chức đến đọc, mượn sách', đến trước đài phun nước bị bỏ hoang cỏ nước bèo rong mọc đầy.

Lâm Kỳ Nhạc ngồi xổm xuống bên cạnh đài phun nước, chăm chú quan sát con nhện nước quét chân thành những vòng tròn như mái chèo lướt đi trên mặt nước.

Một hat, hai hat, ba hat...

Là nhiều hơn năm ngoái, hay ít hơn nhỉ?

Lâm Kỳ Nhạc đi qua trước cửa nhà Tưởng Kiều Tây, nhìn trên nhìn dưới, Tưởng Kiều Tây vẫn còn đang ăn cơm trong thành phố, chưa về.

Lâm Kỳ Nhạc nghĩ mãi vẫn không ra, vì sao bất luận đi đến đâu cuối cùng cô cũng không tìm được phải quay về trước cửa nhà Tưởng Kiều Tây, không tìm được phải ngẩng đầu nhìn một cái.

Vì sao cô cảm thấy không vui, chỉ vì lúc ăn cơm trưa không nhìn thấy Tường Kiều Tây.

Những vấn đề này quá   huyền bí, Lâm Kỳ Nhạc không cách nào nghĩ thông suốt được.

Đỗ Thượng đánh xong một giấc, thức dậy chuẩn bị đi học. Hắn lê dép ra ngoài đổ rác.

Vừa ngược mắt thì nhìn thấy Lâm Kỳ Nhạc đang ngồi một mình trên bậc thềm trước cửa lạc bộ công nhân, hai khuỷu tay chống lên đầu gối, hai bàn tay bung lấy cằm, ngẩn người.

Lâm Kỳ Nhạc là một cô nhóc kỳ quái. Sở dĩ Đỗ Thượng cảm thấy cô 'kỳ quái' là vì từ đó đến giờ hẳn chưa bao giờ đoán được trong cái đầu kia của cô có bao nhiêu ý tưởng lạ lùng, quả thật rất khó đoán.

Tấm sưỡi

Nhện nước